

Kære Alle

Det er ikke jøder fra Galilæa, der har hørt om Jesus og derfor opsøger ham for at blive optaget som elever i hans 'skole'. Det er Jesus selv, der udvælger de mennesker, han kan bruge i sin særlige tjeneste: at være vidner om det, der sker omkring ham og med ham.

Vi er alle indbudt til at udføre et specielt arbejde for Gud. Vi skal ikke udføre det samme arbejde - hver enkelt af os har sin opgave, og det er slet ikke sikkert, at den ligner det, som andre har fået betroet.

Vi er indbudt til at være med i kirkens missionsværk - indbudt til at engagere os i dette kirkelige arbejde. Stillet over for denne indbydelse synes nogle, at de egentlig allerede har gjort og gør meget godt; andre er optaget af andre opgaver i foreninger og klubber, og 'man kan jo ikke engagere sig i alt'.

Der kan anføres en række 'gode' grunde til at sige nej til indbydelsen fra Gud - og hvem kan i det hele taget i vor vestlige verden interessere sig for kirkens missionsvirksomhed. Rent ud sagt: Hvad véd vi egentlig om kirkens mission uden for vor egen dør i Europa. Véd vi, hvad kirken foretager sig ude i verden?

Mission betyder 'sendelse', og her er der ikke alene tænkt på at sende og fordele udviklingshjælp, men der er først og fremmest tænkt på, at vi selv bliver klar over, at det er os selv, der er udsendte. Men vi er ikke initiativtagere til en bevægelse eller til kirkens mission. Det er Gud selv, der sender os - det er ham, der tager initiativet.

Mission er ikke en randbemærkning i kirkens liv. Mission er selve kirkens liv. En kristen kirke, der ikke er missionerende, er død og kan komme til at give et vidnesbyrd, som er i direkte modstrid med dens sendelse.

Kristen mission begynder hos os selv - med vort møde med Jesus. Det er værd at bemærke, at Jesus ikke valgte skriftlærde og præster til sin rabbinerskole. Han mødte mennesker, der hvor de var: ved arbejdet, i deres hverdag, midt i et praktisk arbejde.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kære Alle	2
C + M + B 2001	4
Hvorfor beder vi egentlig? - M.S.	5
At vokse i troen ... - H.H.	6
Oprigtig forkyndelse - S.K.	7
Fra at prædike omvendelse for alle --- NMQ	8
Missio	11
Meditation	12

MISSIO DANMARK

P. Quang Minh Nguyen
Bernstorffsvej 56
2900 Hellerup

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk
<http://missio.dk/>
<https://www.facebook.com/missiodanmark>

REDAKTION

P. Quang Minh Nguyen (ansv. redaktør)
Astrid Margrethe Buhl Andresen
Ann-Lise Aasesdatter
Charlotte Olden-Jørgensen
Marie-Claire Thorsen
Asbjørn Nordam

Layout: Linh Nguyen
Tryk: Stenby Tryk A/S

Disse mennesker havde han brug for og ikke teoretikerne. De skulle lære at prioritere på en anden måde og at arbejde på et andet plan.

Mission opstår dér, hvor vi møder Kristus, for i det kristne fællesskab omkring og med Jesus aflægges der vidnesbyrd om ham og om livet i hans fællesskab. Skal man anbefale en opera, en film, en bog, så andre får lyst til at få samme positive oplevelse, må man kunne spore begejstring i holdningen bag anmeldelsen, i dens ord og formuleringer. På samme måde i den kristne mission: Andre må kunne spore begejstring hos kristne over deres tillid til Guds faderlige omsorg og kærlighed og hans Ånds virke iblandt os.

Vi må gribes af Guds Ånd og begejstringen må blive mere end en ydre følelse. Den må gribe hele vor person, så alt hvad vi foretager os må have det ene for øje: At Guds rige må blive en realitet og alle knæ skal bøje sig for alle tings skaber og vor Far.

Mange af os har sikkert spekuleret på, hvordan vi skal leve som missionærer, når alt er lukket ned pga pandemien, og mens det er forbudt at rejse og organisere møder. Hvordan udfører vi vores mission som »Kirke, der går ud«? Hvordan kan vi udleve vores missionærnatur, hvis vi ikke kan mødes med andre?

For enhver kristen kan og bør enhver situation være en mulighed for proklamation og vidnesbyrd, og de forskellige initiativer, der præsenteres, viser, at kreativiteten med Helligåndens hjælp ikke har nogen grænser eller grænser. Faktisk har virkeligheden af lidelse og begrænsning fremkaldt af Covid19, givet anledning til nye måder at fortsætte missionsarbejde som dannelse og samarbejde, der involverer flere og flere mennesker og opvågnen i hvert enkelt om ansvaret til at forkynde evangeliet. Det betyder ikke, at vi skal vente på, at der opstår vanskeligheder for at være skabende, men at vi aldrig må miste håbet, fordi vi har tro på at døden for evigt er besejret.

I denne proces har teknologien været en stor hjælp til at fortsætte missionens ad ganges, så vi kan nå ud til en stor del af befolkningen, der er til stede i den virtuelle verden, skabe nye relationer og styrke de bånd og forpligtelser, der allerede eksisterer. Missionæren, den døbt, bevarer i hvert fald sin evangeliske stil selv på sociale netværk, for selv på nettet er de sande vidner til evangeliet.

Julefesten og julestemningen er ikke forbi! Der er no-

get fra julefesten som ledsager os hele året igennem: Lyset i mørket. I Messias er Gud nærværende i vore omgivelser - derfor var det på sin plads at tilbede. De vise mænd åbnede deres sadeltasker og gav barnet gaver: Guld, røgelse (blev anvendt som vellugtende middel, men også som lægemiddel) og myrra (en salve, der også blev anvendt til salvnings af lig før begravelsen). Guds herlighed vil blive synlig i Jerusalem ikke blot for jøderne, men for hele verden. Gud er jo Israels konge, men han er også hele verdens herre. Det vil medføre, at hele verden vil komme til Jerusalem.

Vi har ikke grund til mismod som dengang i Jerusalem. Vi har ikke grund til at tvivle på Guds forjættelser, for Gud har vist os, at han holder ord. Vi tror ikke - vi véd, at forløseren er kommet, og vi har hørt ham og har fået lov til at følge ham og knytte vort liv til hans.

Guds herredømme over hele verden er endnu ikke fuldendt - den er med Jesus af Nazareth begyndt og er en realitet, der afventer Guds endelige magtovertagelse. Og her er det, at kirken kommer ind i billedet, for det er netop kirkens - de troendes - opgave at medvirke ved realiseringen af Guds herredømme.

‘Bliv lys’, hedder det. Kirken og de troende skal være lys for verden. Vi har fået del i Kristi lys, og skal selv være lys. Kristi eksempel er normen for vort liv, så derfor gælder det kun om ét: At gå i gang, og med Guds Ånds hjælp arbejde for, at retfærdighed, fred og glæde skal blive virkelighed for alle mennesker på denne jord. Der er nok at tage fat på alle områder. De vise mænd fra østen fulgte et lys, der i begyndelsen bragte dem på vildspor. De henvendte sig hos de politiske og religiøse magthavere, og som dem ledes mange endnu på vildspor af ‘stars’, der præsenteres for dem bl.a. af vor verdens moderne medier. Det sande lys, som oplyser ethvert menneske, er kommet til os i skikkelse af et barn i Bethlehem. Det er ikke enhver, der straks kan se hans betydning. Derfor vil vi bede Gud om, at han dag for dag vil lade os erkende og forstå det lys, der sandt og ægte kan oplyse vort liv.

Jeg ønsker, at denne jul skal være sådan, at evangeliet igen i år må fylde vore hjerter med håb, glæde og blik for de mennesker, der har brug for vores hjælp – for da vil vi i sandhed opleve julens velsignelse skinne igennem samværet – gaverne og julehyggen. Med dette vil jeg ønske jer og jeres familie en rigtig glædelig jul og et godt og lykkeligebringende nytår.

De bedste hilsener - P. Quang Minh Nguyen

C + M + B + 2021

I katolske lande kan man i mange menigheder opleve, at børn og unge i dagene omkring den 6. januar går fra hus til hus. De er udklædte som vise mænd eller konger og er ledsaget af et følge. De kommer med røgelse og bærer en lysende stjerne. Undervejs synger de sange og anmoder om en gave til missionen.

Kaspar, Melchior og Balthasar

På deres vej fra hus til hus skriver disse unge mennesker med kridt på overliggeren af husdørene: C + M + B + 2021, der betyder "Gud velsigne dette hus i året 2021". Bogstaverne C + M + B hentyder til de navne, man i tidens løb har givet de tre vise mænd: Caspar, Melchior og Balthasar, men egentlig er det en forkortelse af "Christus Mansionem Benedicat" (Kristus velsigne dette hus/denne bolig).

Denne skik med at gå rundt og synge og bede om en gave til missionen er århundredgammel. Før i tiden var det meget nødvendigt at samle ind til de fattige. De levnedsmidler, som man på denne måde kunne samle, kom de fattige til gode. I kirker og klostre afholdt man også "Hellig tre kongersspil". Sådanne spil kender man helt tilbage til 378 e.v.t.

Velsignelse af hjemmet

Med de unges vandring fra hus til hus forkyndes budskabet om Herrens åbenbarelse på en folkelig måde. Alle hjemmets beboere skal erfare, at Jesus blev et menneske, betyder frelse og fred for alle mennesker.

Alle er som regel glade for at få besøg af de unge og børn. Også ikke-katolikker tager pænt imod dem og giver dem en gave til missionen. Hjemmene velsignes med nedenstående bøn:

Gud, vor himmelske far!

Ledsag alle, der går ud og ind ad denne dør med din velsignelse.

Hold din beskyttende hånd over dette hus i hele det nye år. Amen.

HVORFOR BEDER VI EGENLIG?

Når nøden banker på døren, finder mennesker til kirken for at bede, og det behøver ikke at være livstruende situationer, men som regel er det eksistentielle, personlige nødsituationer, der er tale om, for krig, hungersnød, naturkatastrofer under fremmede himmelstrøg har ikke samme nærværende effekt på os, som vores egne personlige anliggender.

Når det nu synes at være sådan, må man spørge: 'Hvad skal vi bede om?' Vi mennesker beder om et langt liv, om lykke og sundhed - ting, som vi ikke ved egen kraft kan opnå. Vi skal alle dø - beder vi af den grund om et langt liv? Trods medicinske fremskridt bliver mange alligevel syge - beder vi af den grund om sundhed? Lykke er ikke noget, vi kan fremstille - beder vi af den grund om lykke?

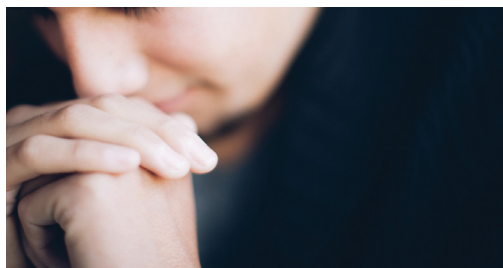
Vi beder om fred i verden, om forståelse folkeslag imellem, om velstand og om enhed i troen. Det er ting, som det ligger i menneskets magt at gøre noget ved i fællesskab. Det er ting, som det også ligger i menneskets magt at forhindre. Samvittighedsløse despoter og politikere kan bringe krig over deres lande - beder mennesker af den grund om fred? Kyniske forretningsfolk kan styrte hele regioner ud i arbejdsløshed - beder mennesker af den grund om velstand? Kirkelige ledere kan fremkalde eller cementere kirkespaltninger - beder mennesker af den grund om enhed i troen?

Vi beder om et bedre miljø, om at lindre nøden for asylansøgere og flygtninge, om større hensyntagen til hinanden i færdslen, om bedre forhold til vore naboer, om større kærlighed i familien. Det er alle ting, som vi selv kan gøre noget effektivt ved. Hvorfor beder vi så om netop disse ting?

Måske finder vi et svar, hvis vi ser lidt nærmere på, hvilken Gud mennesker beder til. Hvilket gudsbillede har mennesker, når de beder? For mange er Gud en slags troldmand fra eventyrernes verden, som med et trylleord kan opfylde alle ønsker. Men sådan er Gud ikke. Han handler ikke stik imod den ordning, han selv har skabt.

For andre er Gud som en verdenshersker fra en Science fiction-film, som med sine uanede kræfter kan træde til, når man anmoder ham om det. Men sådan er Gud ikke. Han lader sig ikke bruge som et værktøj i menneskers hænder.

For atter andre er Gud som en købmand, hos hvem man kan tilkøbe sig det, man har brug for. I stedet for penge, modtager Gud bønner som betalingsmiddel. Men sådan er Gud ikke. Han tillader ikke, at vi køber

os fra vore forpligtelser som mennesker.

Hvordan er Gud? Jesus siger os det: Gud er vor far, der kærligt har omsorg for sine børn. Straks er der indsigelser: Hvis Gud kærligt har omsorg for os, hvorfor skal vi så bede til ham? Hvad skal vi bede ham om, for han véd, hvad vi har brug for?

I Paulus' brev til Romerne (Rom. 8, 26-27 hører vi den samme sætning: ... hvad vi skal bede om, ved vi ikke... Betyder det, at vi godt kan undlade at bede? Nej, for Gud giver os sin Ånd, som hjælper os med at bede. Når vi stiller os ind i dette guddommelige kraftfelt, forstår vi, hvad det drejer sig om. Det drejer sig nemlig ikke om at ændre Guds virke og handling, så vi kan få det umulige. Det drejer sig heller ikke om at ændre menneskene, så vi kan få det, vi ikke selv som enkeltpersoner kan fremskaffe. Det drejer sig om at ændre os selv i lyset af Guds Ånd - ændre vor adfærd, vore handlinger, hele vort væsen - at 'vende om', som Jesus kaldte det.

Hvordan skal vi så bede? Lad os se på et par eksempler. Man beder om 'fred i verden', men lever selv i fjendskab med andre mennesker. Man har et vrangbillede af Gud. Man skulle i stedet for bede: 'Hjælp mig til at kunne tilgive, at forstå og nærme mig de andre, som jeg strides med'. Hvis alle mennesker bad sådan, ville der komme fred i verden.

Man beder: 'Giv de sultende noget at spise', men selv deler vi ikke vort brød med de sultende. Man gør Gud til en magisk kraft. Man skulle i stedet for bede: 'Hjælp mig til at se den nød, der er rundt omkring mig, og gør mig rede til at give noget af det, jeg ejer, for at afhjælpe denne nød'. Hvis alle mennesker ville bede sådan, ville der ikke være sult i verden.

Man beder: 'Hjælp flygtningene', men er selv ikke rede til at huse flygtningene eller komme dem i møde uden mistro og forudfattede meninger. Vi bruger Gud som værktøj for vore egne private interesser. I stedet for skulle vi bede: 'Hjælp mig til at se en broder og søster i disse mennesker'. Hvis alle mennesker ville bede sådan, ville mange problemer men-

(fortsat side 12)

AT VOKSE I TROEN KRÆVER FORKYNDELSE OG FORMANING

Ordet 'medlidenhed' har fået en dårlig klang i vore øren. Det får os til at tænke på naivitet og hykleri. Vi forbinder det med 'gaver til de nødlidende', hvormed vi køber os fri fra at skulle få de nødstedtes lidelse tættere ind på livet. Vi tænker på de mennesker, der jamrer over et handicappet barns situation, og vi harmes, når disse mennesker lægger sten i vejen for at integrere de handicappede i samfundet. Når vi tænker på ordet 'medlidenhed', så tænker vi på de menneskelige former for adfærd, som netop ikke er 'medlidende', fordi de enkelte mennesker netop ikke lider med de lidende, men kun overfladisk og hyklerisk ser på.

I brevet til Kolossenserne (Kol 1,24-28) kunne det lyde, som om der her var tale om en sådan overfladisk medlidenhed. Lad os se nærmere på teksten. På det tidspunkt, hvor Paulus skrev brevet til menigheden i Kolossæ befandt han sig i fangenskab. Når han derfor taler om lidelser, er det alle de ubehageligheder, fangenskabet fører med sig; men han véd, at han tåler disse ubehageligheder for kirken - Kristi legeme, og at han tjener denne kirke. Hans tjeneste er en tjeneste for andre. Her er altså ikke tale om en naiv og hyklerisk medlidenhed, der blot skal give et godt indtryk og hvor det centrale er ham selv. En medlidenhed, hvormed man tjener andre, har de andre i centrum og er oprigtig solidarisk.

Videre siger Paulus, at han udfylder, hvad der mangler i Kristi lidelse. Dermed vil han ikke sige, at Kristus ikke led nok, men han vil med det udtryk henvise til de ubehageligheder og lidelser, vi mennesker erfarer for Kristi skyld. Det lyder igen som en af de mange kristne floskler, men det betyder, at vi egentlig ikke med god samvittighed kan forkynde budskabet om Jesus Kristus til de fattige, lidende og undertrykte mennesker uden samtidig at være solidarisk med dem. Det betyder, at vi selv må drage de hårde konsekvenser af det kristne budskab.

Til det kristne budskab hører også troen på, at Jesus Kristus i sin Ånd er nærværende i kirken, og denne kirke består ikke blot af lykkelige og tilfredse mennesker, men også - og det glemmer man ofte - af mennesker, der lider og ikke har det lykkeligt og

godt. I disse lidende mennesker er Jesus Kristus nærværende.

Hvis vi, i vor kristne tro, vil være troværdige, så må vi have øje for disse mennesker - så må vi forkynde den 'hele Kristus': ham, der møder os, hvor det ikke passer os - i den tredje verdens undertrykte mennesker - i de hjemløse i vort kultiverede samfund - i krigsofrene - i dem, der er blevet kørt over af vort lands jag efter fremskridt. Paulus viser os sit brev til Kolossenserne (Kol1,24-28), hvad det vil sige at være kristen. Han taler om at 'lide for Kristi legeme'. Er det os, der bestemmer, hvem der hører til Kristi legeme? De troendes fællesskab, kirken, hører naturligvis til Kristi legeme, men 'Kristi legeme' kan ikke klart afgrænses. Man må antage, at alle mennesker er omfattet af Guds nåde og kærlighed.

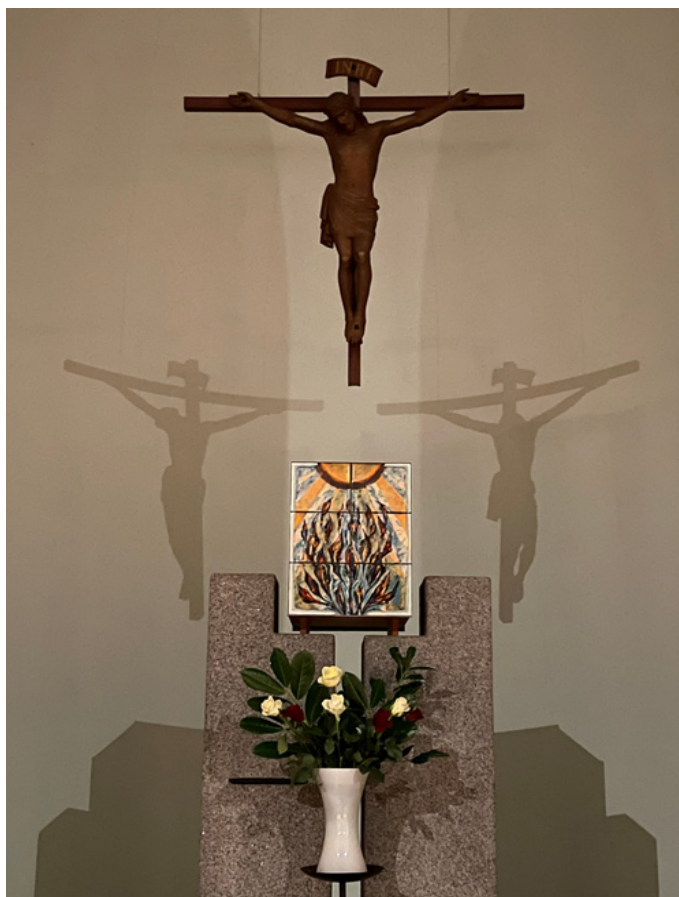
Når det forholder sig sådan, så må vi være solidariske med alle mennesker, der lider - og vi skal ikke se på, om de er kristne eller ikke-kristne, om de er medlemmer af kirken. Vor solidaritet må være universel. De lidendes historie er en fortsættelse af Jesu Kristi lidelseshistorie. Blandt dem står han i første række, og de fortjener vor agtelse og respekt. De er ikke 'tabere', men profeter for den kristne eksistens.

Paulus påpeger, at hans embede er en tjeneste, der er givet ham af Gud. Solidariteten med de lidende er altså ikke bare noget, man efter forgodtbefindende kan påtage sig ved siden af andre religiøse pligter. Solidaritet er den egentlige kristne opgave - den er ægte kristen-religiøse praksis, og alle andre former for trospraksis er egentlig først kristen, når vi viser vor solidaritet med de fattige, syge, undertrykte og vanærede mennesker.

Lidelsen er noget, der hører sammen med vort jordiske liv, og det betyder, at lidelsen er konkret, social, umiddelbar og følelig. Den er ikke langt borte, men tværtimod er den meget nærværende - den er her og nu. Lidelsen har en plads i vor hverdag. Har vor solidaritet med de nødlidende også en plads i vor hverdag?

H. H.

Oprigtig forkyndelse

Skt. Therese Kirke - Foto : P. Quang Minh Nguyen)

Tag det nu ikke så personligt! Det var ikke personligt ment! Det er udtalelser, som vi ofte hører, og som enten er stilet til os eller til andre. Ofte er det virkelig tilrådeligt, at man betragter tingene sagligt og med en vis distance, når nogen fremfører skjulte, flertydige og uretfærdige beskyldninger mod os, når der er tale om uærlighed eller når utilfredshed og uoverensstemmelser får en forkert adresse. Men sætningen: "Tag det nu ikke så personligt!" er i vort samfund blevet en næsten fundamental livsholdning. Man trækker sig tilbage og tager kun nødtigt ansvaret for sig selv og sine nærmeste.

Typisk er også den holdning, hvormed mange mennesker viser, at de ikke vil tage stilling, når det drejer sig om forhold, som de frit kan tage stilling til. Denne holdning ser man ikke mindst på det kirkelige område. Ofte hviler sognearbejdet på få skuldre. Det er altid de samme personer, som føler sig ansvarlige og derfor tager et personligt ansvar for de troendes fællesskab. For mange andre synes kirke og menighed at være et serviceorgan, som de fra tid til anden gerne vil benytte sig af, men som de selv ikke vil investere kræfter i.

Selv på det liturgiske område forsvinder det personlige ikke sjældent bag de sædvanlige ydre former, og hvis disse ydre former sprænges, resulterer det i protester, for det kunne jo medføre, at man skulle til at tænke sig om og i givet fald tage afsked med de gamle og tilvante former. I sit første brev til Thessalonikerne (1. Thess 2, 7-13) peger Paulus på, at denne indstilling ("Tag det nu ikke for personligt!") ikke passer på troen. Da Paulus skrev 1. Thessalonikerbrev var han ikke udsat for vanskeligheder eller angreb udefra. Det var en troværdig forudsætning for det, han ville formidle: Troens budskab lader sig ikke adskille fra de personer, som på deres måde også forkynnder sig selv og deres egen livs- og troshistorie. Forkynderens forhold må stemme overens med forkyndelsen.

Paulus kan kun finde de rigtige ord og de rigtige handlinger over for menigheden, hvis han holder af menighedens medlemmer, fortæller dem det og medinddrager dem i sin forkyndelse. Forkyndelsen lykkes ikke, hvis der er tale om distance. Forkyndelsen lykkes først, når mennesker er personligt engageret i livet og i troen. På denne måde bliver mennesker en gensidig gave til hinanden. Men når mennesker åbner sig for hinanden, bliver de også mere sårbare. Paulus' egen historie viser dette. Det betyder, at på troens område – og ikke kun der – må vi omgås hinanden med skånsomhed. Det drejer sig ikke om at bedømme hinanden: Din forkyndelse er rigtig! Din forkyndelse er forkert! Det drejer sig om, at enhver vidner troværdigt om sin tro og på en personlig måde. Det gælder sjælesørgere og sognemedhjælpere, og det gælder alle menighedens medlemmer, for alle kristne er opfordret til at vidne om og forkynde troen.

At forkynde troen er arbejde og ikke noget, der finder sted, når man har god tid, eller som man blot skal vente på engang finder sted. Vil man forkynde troen med overbevisning, må man som Paulus leve troen til daglig, og man skal ikke spille en særlig hovedrolle, eller stille sig på en piedestal, som andre bør se op til.

I alt dette er det vigtigt, at man er sig bevidst, at man med sin forkyndelse ikke bliver stående ved sig selv, men på en personlig måde viser, at forkyndelsen overstiger hverdagen og er åben for den kraft, der ikke kommer fra mennesker, men fra Gud. Overalt, hvor troen forkyndes, må der være tale om et personligt engagement, der kræver en indsats fra hele personen.

S.K.

Fra at prædike omvendelse for andre til selv at omvende sig

Ifølge en af det andet Vatikankoncil (1962-65) centrale udtalelser, er kirken 'ifølge sit væsen missionerende' (Ad Gentes 2). I henhold til koncilets selvopfattelse er evangelisering forkyndelse af evangeliet, dvs. Kristi budskab fremført både ved livets og ordets vidnesbyrd (Lumen Gentium 35), og det er en opgave for hele Guds folk. I denne forbindelse var koncilmødene klar over den indre sammenhæng mellem evangeliets forkyndelse udadtil og den interne kirkelige reformproces indadtil, når de fastslog: 'Heller ikke i vor tid er kirken uvidende om, hvor stor afstanden er mellem det budskab, den forkyn-der, og den menneskelige skrøbelighed hos dem, der har fået evangeliet betroet. Uanset hvorledes historien bedømmer disse brist, bør vi være opmærksomme på dem og energisk bekæmpe dem, for at evangeliets udbredelse ikke skal lide overlast (Gaudium et Spes 43).

Nogle år senere gentog pave Paul VI denne holdning i sin skrivelse 'Evangelii nuntiandi' (1975), da han i forlængelse af den i 1974 afsluttede bispekonference, som beskæftigede sig med evangelisering, erklærede, at evangelisering udgør kirkens dybeste identitet (nr. 14). At bringe Gud på tale er, ifølge dette dokument, nødvendigvis forbundet med en indsats iblandt menneskene, som svarer til denne Guds normer. Derfor er indsatsen for bl.a. retfærdighed i samfundet konstitutiv for evangelisering, dvs. at opgaven ikke kan indskrænkes til det religiøse område uden interesse for menneskets timelige problemer (nr. 34). 'At forkyn- de evangeliet betyder for kirken at bringe det glade budskab til alle lag af menneskeheden og ved dets indflydelse ændre den indefra, forny selve men-

neskeheden: 'Se, jeg gør alting nyt!' (nr. 18). Dermed omfattes hele kirkens pastorale indsats i begrebet evangelisering.

Dermed er der givet udtryk for, at evangelisering ikke er et kirkeligt emne blandt en række andre, men vedrører selve kirkens væsen. Kirken er kaldet til at fortsætte Kristi sendelse og tjeneste for evangeliseringen. Som de troendes fællesskab, hvor håbet leves og forkyndes, og hvor den broderlige kærlighed lever, må kirken uafsladelig selv være bevidst om, hvad den må tro, hvilket grundlag den har for sit håb og hvad det nye kærligheds bud omfatter. 'Kirken, der har til opgave at forkyn- de evangeliet, begynder med at forkyn- de det for sig selv (nr. 15). Så vidt jeg kan bedømme er der her tale om det, der benævnes som 'selv-evangelisering'. Selv-evangelisering bør ikke begrænses til det personlige, moralske og spirituelle plan, for når der er tale om evangelisering såvel som selv-evangelisering, er det et ekklesiologisk anliggen- de, som omslutter hele forholdet mellem den mis- sionariske handling og den interne kirkelige reform. Mission må også opfattes som del af den kirkelige selvkritik.

På denne baggrund er det nærliggende at under- søge forskellige former for evangelisering og spørge, hvorvidt forkyndelsen af evangeliet har forbindelse til en intern kirkelig fornyelse. Evangelisering kan opfattes og realiseres på forskellig måde, som derfor også har forskellig indvirkning på kirken indadtil, og der eksisterer - idealtypisk - forskellige modeller, som sideløbende antræffes i kirken.

Evangelisering - en opgave for alle

At betegne evangelisering som konstitutiv for et liv i tro burde være overflødig, al den stund denne kendsgerning er pointeret i koncildokumenterne, i de synodale erklæringer og i Paul VIs apostoliske skrivelse om Evangelisering i verden af i dag. I følge konstitutionen om kirken (Lumen Gentium) er det enhver døbt og firmet kristne pligt 'at udbrede og for- svare troen i ord og gerning som Kristi sande vidner' (LG 11). Alligevel består der helt fra kristendom- mens begyndelse en spænding mellem alle døbtes

kald til evangelisering og dem, der er bemyndiget til en kirkelig afgrænset legitim evangelisering.

Allerede i Det ny Testamente er der tale om, at alle har den opgave at fortælle andre om de erfaringer, de har gjort med Jesus. Men samtidig findes der specielle former for forkyndelse som afspejles i funktionsbeskrivelser som apostel, lærer, profet, evangelist m.fl. Senere blev denne mangfoldighed reduceret til at omfatte bispeembedet. I løbet af middelalderen gennembrød de religiøse fornyelsesbevægelser denne tendens til at monopolisere fuldmagten til evangelisering og endnu senere, da man begyndte at organisere sig i sogne, blev ansvaret for evangeliseringen i vidt omfang placeret hos sognepræsten. Tridentinerkonciliet fastslog for hele kirken en adskillelse af præsters og lægfolks kompetence vedr. forkyndelsens embede. Omfanget af sådanne fordrejninger viser, hvorfor evangelisering - til trods for den selvfølgelig antagelse, at evangelisering var konstitutiv for enhver kristen - i århundreder blev opfattet som en missionsopgave, en implantering af kristendommen i ikke-kristne omgivelser, og desuden en opgave, som var overgivet til en bestemt gruppe kristne. Først Det andet Vatikankoncil overvandt den klerikale monopolisering af forkyndelsesopgaven. Her blev det klart formuleret, at enhver kristen er kaldet og sendt af Jesus Kristus til at forkynde evangeliet.

Det kald til evangelisering, som er betroet kirken og den enkelte troende, er hverken en pligt, der er pålagt dem, eller en konsekvens af det at tro, for en sand tro er i sig selv udstrålende. At tro på evangeliets Gud og samtidig sige, at man beholder denne tro for sig selv, er en selvmodsigelse. Troen må fortælles til andre og gives videre til andre. 'Alene ud fra den kendsgerning at være discipel og være kaldet, er den kristne bestemt til at være vidne, det vil sige gennem alle sine handlinger og hele sin situation at give det liv videre, som blev meddelt ham'. I denne forbindelse gælder det om at huske på billedet af byen på bjerget, surdejen, lyset og saltet - alle billeder, der vedrører denne sagssammenhæng. D. Bonhoeffer har i sin bog 'Nachfolge' tydeligt henvist til dette, når han skriver: "I er saltet" - ikke, I skal være saltet! Det er ikke op til disciplenes vilje, om de skal være salt eller ej. Der rettes heller ikke en opfordring til dem om at være jordens salt. De er det, om de vil det eller ej i kraft af det kald, de fik. I er saltet - ikke, I har saltet. Det ville være en indskrænkning, hvis man med reformatorerne satte lighedstegn mellem disciplenes budskab og saltet. Det er hele deres eksistens der er tale om - for så vidt den er begrundet i Kristi kald til efterfølgelse

- den eksistens, som saligprisningerne taler om. Den, der har mødt Jesu kald til efterfølgelse, er ved dette kald med hele sin eksistens jordens salt'.

Når den kristne tro bliver centrum i livet, formår den også at lyse og udfolde sin kraft. Så længe andre ting som arbejde, succes, penge, familie... dominerer i et hierarki af værdier, kan troen ikke være det ene nødvendige, som relativiserer alt andet. I henhold til Det ny Testaments vidnesbyrd drejer det sig om først at søge 'Guds rige og dets retfærdighed' (Matt. 6,33). At gøre troen til det centrale i livet betyder, at lade den være den rod, hvorefter adfærd og handling, ens egen fornyelse og tænkning vokser frem. Men det medfører intet mindre end en radikal omvendelse, som fører bort fra en holdning, der er fikseret på en selv og gør en selv til centrum - en omvendelse til hengivenhed, der afstår fra religiøs herredømme og kirkelig besiddelsestrang.

De første vidners troserfaring lød: '...vi kan ikke lade være at tale om, hvad vi har set og hørt (Apg 4,20). 'Det, som var fra begyndelsen, det, som vi har hørt, det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: livets ord ..., forkynnder vi også for jer... (1. Joh. 1,1.3). Uden egen troserfaring kan evangelisering ikke lykkes. Det nytter derfor ikke, at man på grund af en større eller mindre accept af trossandheder bekender sig som troende. Derved bliver troen afkortet til blot at være en forstandsakt. Troen går heller ikke op i en moralsk og kultisk praksis, for den vil reflekteres og udtrykkes i ord. Religiøs undervisning bestod ofte af at formidle den kristne lære og adfærd uden overhovedet at have erfaret Gud eller at have lidt under hans fravær. Troserformidling reduceres da let til en ensidig belæring; den bliver en metode, der udformer overbevisninger eller en opfordring til at følge en særlig praksis. Det kommer an på at have erfaret den levende Gud og ud fra denne erfaring at kunne tale med andre om 'Livets ord'.

Til forståelsen af den kristne tro hører trosbekendelsen. Man kan som kristen ikke tro inkognito eller i det skjulte. Kristen tro sker i hjertet og bekendes med munden (Rom. 10,9), og bekendelse af troen omfatter forskellige aspekter. Det drejer sig om at låne vor røst til troen, så den kan komme til udtryk i tid og rum. En konkret form herfor er bønner, hvor den taknemmelige lovprisning, den tillidsfulde klage og bøn om tilgivelse fremføres. Ud over dette er evangeliet ikke betroet kristne som en gave, som de selv skal

beholde, men som et godt budskab, som vedrører alle mennesker. Kristen bekendelse udfordrer derfor også de magter offentligt, som strides om menneskers hjerte: Politik, økonomi... Kristne bliver uvægerligt udsat for konflikter, og de må være rede til at betale for deres troskab mod Gud med forfordeling, marginalisering og forfølgelse. 'For vel er der såkaldte guder, både i himlen og på jorden - der er jo så mange guder og så mange herrer. Men for os er der kun én Gud, Faderen; fra ham er alle ting, og vi til ham. Og for os er der kun én Herre, Jesus Kristus; ved ham er alle ting, og vi ved ham (1. Kor. 8, 5flg).

Kristen tro vil inkultureres i verden - i de forskellige verdener, og den udsætter sig for verden. En af Guds bemærkelsesværdige egenskaber er hans 'væren til stede' - han er Emanuel (Gud med os). Manden fra Nazareth opsøger de fortabte, tager sig af de marginaliserede og spiser med dem. At følge Jesus betyder at følge hans skridt i de andres verden og at være sammen med dem. Kristen bekendelse implicerer derfor solidaritet med alle mennesker, hvem de end er, og hvor de end befinder sig. Kristne må ikke mindst udsætte sig for vantroens verden, fordi de ved, at den for dem selv er en stadig fristelse, og fordi den opgave de har fået, gør dem følsomme over for vantroens smerte og mørke. I den grad som kristne viser sig åbne for denne nød, og barmhjertigt, ikke rethaverisk, møder deres medmennesker, vil de for deres egen overbevisning kunne være troværdige. For så vidt er en sådan praktisk verifikation af den kristne tro eminent vigtig. 'Guds ære er det levende menneske'. Kristen handling har at rette sig efter denne grundsætning, som Ignatius har formuleret. Kristendommens humaniserende kraft må vise sig i udformningen af menneskelige strukturer, i forandring af uretfærdige forhold, der støtter og legitimerer nogle menneskers herredømme over andre, i afskaffelse af nogle menneskers udbytning og berigelse på bekostning af verdensbefolkningens flertal... I en verden, hvor alt konsumeres, og hvor verden selv truer med at blive perverteret til et konsumobjekt, kan en kristen adfærd, der gør sig fri af alt overflødigt, og som ikke lader sig gøre til slave af noget, være et godt budskab. Men det forudsætter også en permanent evangelisering af en selv.

Evangelisering finder altid sted i en taknemmelighedens spiritualitet, det vil sige ud fra en erfaring af at have fået en gave uden forud at have ydet noget og fortjent det. Ethvert 'menneskeligt initiativ til det gode har sit udspring... i noget eller i én, der har eksisteret før os og er større end os, og at vi i ham ikke

blot har modtaget gaver, men at han har sat os i stand til at være gave for andre... Erfaringen af taknemmelighed, erfaringen af ufortjent at have modtaget gaver forudsætter evnen til at være taknemmelig, og en sådan indstilling og svar på taknemmeligheden styrker Ånden og praksis, for af taknemmeligheden vokser hengivenhed og storsindets engagement, åndens frihed og glæden over at have fundet den kostbare perle og den tabte skat...'.

QMN

Tusind Hjertelige Tak

Tusinde hjertelige tak til alle, der på den ene eller den anden måde støttede Missio Danmark's arbejde i 2021. Tak for kollekten på verdensmissionssøndag og børnemissio. Jeg havde ikke forventet så stor respons. En hjertelig tak til alle menigheder og til alle bidragydere, der har ydet en ekstraordinær indsats ved at tilmelde jer til fast månedlig bidrag. Covid-19 har grebet ind i vores liv, men virussen har også vist os, at vi har et fællesskab, der står sammen i svære tider, et fællesskab, der giver håb og støtte til vores brødre og søstre - i solidaritet med de unge kirker - og som har bidraget til, at det glade budskab vokser og gror - også dér, hvor jordbunden er karrig. Tak også til alle ordner og kongregationer, institutioner og støttekredsens bidragydere.

Jeres gavmildhed har virkelig rørt mig. Jeg er dybt taknemmelighed over, at vi står sammen og støtter hinanden. Endnu engang tusind tak for jeres trofaste støtte gennem årene. Må Gud velsigne og belønne jer for jeres gavmildhed.

Hjertelige hilsener
P. Quang Minh Nguyen

MISSIO

■ Var oprindeligt en kirkelig græsrodsbevægelse, som i 1922 blev slået sammen med andre missionsforeninger til "De Pavelige Missionsværker". Det har dog ikke ændret på den kendsgerning, at der er brug for hver enkelt menneskes engagement.

■ Derfor er der også brug for din engagement, hvis Missio skal forblive levedygtig og effektiv – også i Danmark.

Du kan indsende dit bidrag til Missio på:

Kontonr: 4183 1686 3564

MobilePay: 57 577

■ Alle bidragydere får tilsendt Missio Danmark nyhedsbrev 2 gange om året

■ Missio Danmark får læst messe hver lørdag for sine læsere og bidragydere, såvel levende som afdøde. Læserne og bidragydere opfordres til at bede et led af rosenkrans om dagen for de, der er missionærer i verden såvel som for de mennesker, de arbejder for og med.

Missio ønsker:

At vise i praksis, hvad solidaritet er i en desværre alt for uretfærdig i verden

At være en profetisk fortaler for en kirke, der tager sig af de fattige

At fremme samarbejdet mellem lokale kirkesamfund

At gøre mennesker begejstret for tanken om én verden

Meditation

Gud alene er Skaberen,
men vi kan bringe det skabte til sin ret.
Gud alene kan skænke liv,
men vi kan give det videre og agte på det.
Gud alene kan skænke troen,
men vi kan vidne om den.
Gud alene kan vække håbet,
men vi kan vise andre tillid.
Gud alene kan give glæde,
men vi kan give et smil.
Gud alene er vejen,
men vi kan vise den til andre.
Gud alene kan gøre det umulige,
men vi kan gøre det mulige.
Gud alene har nok i sig selv,
men har foretrukket at regne med os.

Herre, missionæren drager ud,
fordi han tror på,
at hans liv alene består i,
at han hengiver sig.

Missionæren drager ud,
ordi han siger til sig selv:
Hvis jeg bliver her, så er der ingen dér,
som lærer de fattige at elske evangeliet.
Missionæren drager ud,
fordi du har kaldet ham,
og fordi han ikke kan sende nogen anden i stedet
for sig selv.
Missionæren drager ud,
fordi han vil forkynde den glæde,
du har lovet os.
Missionæren drager ud,
fordi de fattige venter på ham,
og ikke kan gøre andet end at vente.
Herre,
drag du ud med ham,
og opvæk i mig en vilje til at leve sådan,
og jeg i ord og gerning videregiver dit
glade budskab.

Amen.

HVORFOR BEDER VI EGENTLIG? (fra side 5)

nesker imellem være løst.

Disse eksempler gør det klart, hvorom det drejer sig - og jeg ved godt, at jeg rører ved et varmt emne. Det er ikke meningen at jeg hermed vil vise Dem en truende og belærende pegefinger; men Jesus kræver faktisk, at vi lærer at tænke på en anden måde, end vi plejer. I dagens læsning får vi at vide, at vi egentlig slet ikke kan gøre noget forkert, når vi beder - forudsat at vi lytter til Guds Ånd, der netop vil vise os, hvad vi skal bede om. Guds Ånd er i hvert enkelt menneske en konkret virkelighed - og dermed virker den forskellig fra menneske til menneske. Derfor vil den enkeltes bøn også være forskellig.

Når vi modtager en gave, er det ikke så meget størrelsen eller prisen, der betyder noget, men giverens hensigter. Sådan er det også med bønner. Det kommer an på vore hensigter. Når vi ved, at vi er Guds børn, og træder frem for vor himmelske far og lader hans Ånd virke i os - når vi véd, at Han er herre over vort liv, så kan vi bogstaveligt talt bede ham om alt muligt - også alle umulige ting. Jesus sagde: 'Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det' (Joh. 15,7).

Missio er, som organisation, hele verdenskirkenes fællesanliggende.

De såkaldte "Pavelige missionsværker" er repræsenteret i 125 lande og består af:

- Værket for troens udbredelse
- Børnenes missionsværk, der fremmer projekter, der sigter på uddannelse og sundhed.
- Apostlen Petrus' Værk, der søger at fremme kirkelige kald i missionslande og at uddanne præster, kateketer m.fl.

Børnemissio er en del af dette samarbejde, og dets formål er at hjælpe de fattige bispedømmer med deres missionsopgaver: katekese og uddannelse. Børn i de rige land kan ved at støtte "børnemissio" være med til at bringe andre børn lys, håb og glæde. Vi er helt afhængige af frivillige gaver og donationer. Når du donerer, går 100 procent til arbejdet for børn, og ikke noget til administration.

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk